

PÅ MED ØRESMYKKERNE

- Du bliver nødt til at være synlig med dine høreapparater, ellers tror folk, du er uhøflig, siger Dorte Brandenhoff, der bærer øresmykker på sine høreapparater. Og så bor hun for resten i San Francisco

AF IRENE SCHARBAU FOTOS: TINIE W. RASMUSSEN

- Jeg har noget med frøer – jeg går aldrig nogen steder uden en frø, fortæller hun fornøjet.

Dorte Brandenhoff fik høreapparat i 1998.

- Jeg har agiteret for at bruge ørehængere i stedet for klatter inde i ørerne. Et apparat skal være synligt – så virker du ikke uhøflig, hvis du ikke svarer folk.

Som nystartet høreapparats-bruger gik hun hurtigt efter at få høreapparater i alle farver.

- Hvis man har rød taske og røde sko på, skal man da også have et rødt høreapparat, siger hun i et tonefald, så man kun kan være enig.

Dorte Brandenhoff bor i San Francisco i USA med sin mand, der er hjertekirurg. Denne fredag er hun hjemme i København og slår vejen omkring Audiovox, der bl.a. laver ørepropper til høreapparater. Hun fik kontakt til Audiovox' øreprop-tekniker Mensur Paso, da hun også gerne ville have farver på ørepropperne. Og det blev til en snak om øresmykker.

- Jeg har drømt om det hele min karriere, men folk har ikke villet betale for det, siger Mensur Paso.

Men efterhånden får flere og flere mennesker små smykker på slangerne til høreapparatet – især børn. Respon-

E

n lille, slank dame med et fast

håndtryk møder os i Audiovox' butik på Nordre Frihavnsgade i København. Hvorfor vi mødes der, kommer der en forklaring på om lidt, men Dorte Brandenhoff fylder meget i denne artikel og skal først præsenteres.

Som en af de første bærer den 59-årige jordemoder store øresmykker på slangerne til sine høreapparater. Denne dag har hun et stort grønt frøsmykke på øret.

sen har været så stor, at firmaet nu har lavet en brochure med flotte smykker og sjove ørepropper.

Dorthe Brandenhoff er dog en af de første, som har investeret i flotte kreationer – egentlige smykker, som ses på billederne her i bladet.

- Det ser jo knaldgodt ud til en sort aftenkjole, siger hun og holder perlesmykket op til øret, mens hun drømmer om en sølvvinge, der skal pryde hendes øre fremover, da det vil passe godt til høreapparatets form.

I USA er Dorthe Brandenhoff's ligefremme facon omkring høreapparater kommet bag på mange amerikanere.

- I USA er de bagud med høreapparaterne. Det, folk har i ørerne, er de store, gamle apparater

- ikke nær så spændende, som dem vi kan få herhjemme. Jeg stopper tit dem, der har høreapparater, især børnene. De bliver ofte forbigået af alle mennesker og er glade for at snakke med mig.

- Jeg stoppede også en ca. 60-årig, skaldet mand med nogle gennemsigtige, smarte apparater. Han blev helt stiv – hvorfor spørger du? Jeg synes jo bare, de var død-smarte, og så fik vi os en god snak om høreapparater. Det var han ikke vant til. Øret er også et privat sted. Vi vil ikke have, at andre ser vores ørevoks – og det er en erogen zone, så vi er tilbageholdende med at vise det frem, formoder Dorthe Brandenhoff.

Men hun bliver ofte selv prikket på skulderen af mennesker, som vil vide, hvor hun har købt både sine smarte apparater og sine øresmykker. Hele hendes udstråling signalerer, at hun har tænkt sig at have det sjovt med sine høreprobemer.

- Hvorfor skal det være kedeligt? Hvorfor kan man ikke få betræk til sine apparater, så de kan skifte farve? Bob Hope sagde, at man er gammel, når man bliver pustet i øret, og det eneste, man får, er en hyletone! Men der er masser af muligheder. Der er i dag næsten ingen begrænsninger. Folk har bare i sig, at man bliver et døvt spektakel, siger Dorthe Brandenhoff.

Hun erkender, naturligvis, at hun gerne ville have været foruden sine høreapparater.

- Men det har været en fascinerende proces. At gå i en glasklokke og så finde ud af, at man rent faktisk kan bruge apparatet. Og det er smaddervigtigt at vise, at det kan gå godt. Der gøres ikke nok for at lære folk, at de skal tage apparatet på som det første om morgenen og af som det sidste, inden de går i

seng. Man skal lære at lytte igen. Der går tre måneder før hjernten kommer på plads, siger Dorthe Brandenhoff.

Hendes begejstring blev kun svækket i mødet med den kolossale ventetid i det offentlige system.

- Og så var det en udenlandsk læge med accent, jeg mødte. Det dur ikke, når man har med høre-hæmmede at gøre.

Skal jeg sige noget negativt, så fik jeg ikke vejledning nok. Måske behøvede jeg den ikke, men det er frygteligt svært for de ældre mennesker. Det er overvældende at få høreapparat – de tager det ud, og lærer aldrig at bruge det. Systemet tager ikke hånd om folk – de burde kaldes ind hver 14. dag i starten. Jeg kunne godt forestille mig, at man blev mødt af en stab af positive høreapparatsbrugere, som kan lære dig, hvordan du bruger dit apparat, foreslår Dorthe Brandenhoff.

Så fortæller hun om det dejlige musikprogram, der nu gør det muligt for hende at høre musik med begge ører – i stereo! Hånden ryger op til den grønne frø. Høre-hæmmede er ikke lige det ord, der passer på Dorthe Brandenhoff.

På helt amerikansk facon får man bare lyst til at sige wow!

